

Отъ къмъ градината проехтѣха стѣпки. Добромиръ извърна глава и остана поразенъ. Деспотъ Борилъ идѣше къмъ него. Какво търсѣше по това време тамъ? Нали бѣше ужъ въ Червенъ? Деспотътъ го видѣ и се усмихна. Отби се при него, като че нищо особено не се бѣ случило. Подаде му рѣка.

— Какво търсишъ тукъ, младий момко? И на тебъ ли трѣбва конь?

Добромиръ си помисли, че по-скоро самиятъ деспотъ би трѣбвало да каже какво търси тамъ, но веднага презъ ума му мина мисълта да използва чудния случай. Щомъ деспотътъ се разхождаше така свободно изъ палата, значеше, че се ползува съ нѣкаква особена властъ тамъ. И той му се помоли да го пусне да види баща си. Само за малко. Съвсемъ за малко.

Борилъ се замисли. Следъ това се позасмѣ. Потупа момъка по рамото.

— Добре. Ела съ менъ. — и той трѣгна по посока на Малката порта.

Добромиръ не вѣрваше на очитѣ си. Сякашъ сънуваше. И хиляди пѣти благославяше, че бѣ послушалъ майка си да дойде. Влѣзоха въ кулата и слѣзоха нѣколко стѣпала надолу. Деспотътъ спрѣ при стражата.

— Тодоре, този момъкъ ще слѣзе за малко при боляра Сеславъ. Само внимавай да не се забави до втората стража, защото може да ви смѣнятъ нѣкои отъ „ония“... Хайде... Довиждане, момко.

И деспотътъ бързо се отдалечи. Добромиръ го изгледа смаянъ. Какво значеха страннитѣ му думи? Какви бѣха тѣзи „ония“? Защо деспотътъ бѣ така любезенъ? И изведнѣжъ страшно съмнение го прекоси. Ако наистина баща му бѣше отъ страната на измѣнниците? Какво ставаше тукъ? Защо Борилъ не бѣше въ Червенъ? Съ препълнено отъ тревога сърдце Добромиръ слѣзе още нѣколко стѣпала следъ стражата, която вървѣше предъ него и го пусна да влѣзе. Вратата бавно се затвори следъ него. Ключалката шракна. Въ полумрака Добромиръ зърна нѣкакъвъ човѣкъ, седналъ върху сламено ложе.